

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Знайти більше миру, світла і радості у своєму житті

В життя кожного з нас сучасний світ приносить велику кількість клопоту і проблем. Ми всі змушені турбуватися про різні аспекти свого особистого життя, наших дітей, рідних та близьких людей. Багато людей проводить значну кількість часу на роботі, намагаючись успішно виконати всі завдання, до того ж необхідно багато часу для виконання церковних покликань та на турботу про ближнього. Всі ці обставини можуть викликати у нас відчуття втомленості та тривоги. Ми можемо відчувати нестачу сил, духовне та фізичне виснаження. Щоб допомогти нам знайти більше миру, світла і радості в житті, на початку 2016 року президентство Східноєвропейської

території запросило всіх членів Церкви території розмірковувати над цілями, що містяться у програмі “За мною йдіть”. Нам було обіцяно, що якщо ми приймемо ці цілі й будемо намагатися досягнути їх, то знайдемо “більше миру, світла і радості у своєму житті”.

Звернувшись до Бога у молитві, кожен з нас може знайти саме ті цілі, працюючи над якими, ми й наші сім’ї зможуть стати ще ближче до Небесного Батька й Спасителя Ісуса Христа. Не так давно я та моя дружина Лідія відчували натхнення додати до щоденних особистих і сімейних молитов нашу батьківську молитву. І дуже скоро ці молитви надали нам додаткових духовних

та фізичних сил. Ми ще сильніше відчували вплив Святого Духа у нашому домі і почали отримувати більше одкровенень стосовно виховання й розвитку кожного з наших дітей.

Починаючи працювати над програмою “За мною йдіть”, важливо розуміти, що необов’язково одночасно працювати над великою кількістю цілей. У цій справі якість більш важлива ніж кількість. Яку б ціль ви не обрали, головне—з яким серцем ми будемо її виконувати. Пророку Самуїлові у Старому Завіті Господь сказав: “Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце” (1 Самуїлова 16:7). Підкреслюючи важливість наших намірів, Спаситель надав безцінний урок своїм учням на прикладі бідної вдови: “І підійшла одна вбога вдовиця, і поклала дві лепті, цебто гріш. І покликав Він учнів Своїх та й промовив до них: Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, хто клав у скарбницю. Бо всі клали від лишка свого, а вона поклала з убогства свого все, що мала, свій прожиток увесь” (Марк 12:42–44). Тому не втрачайте надію, якщо ви не побачите значних досягнень у тих цілях, над якими будете працювати. Незалежно від успіхів, Небесний Батько буде судити нас перш за все за намірами наших сердець.

Старійшина Олексій Самайкин, територіальний сімдесятник.

Незалежно від успіхів, Небесний Батько буде судити нас перш за все за намірами наших сердець.

Той факт, що ми щиро намагалися робити найкраще на що ми здатні, дозволить нам отримати обіцяні благословення.

Декілька років тому на стіні мого робочого кабінету з'явився вислів старійшини Ніла А. Максвелла, і до цього часу глибока думка, яка міститься у ньому, надає мені сили й натхнення, особливо у складні моменти життя: “Те, що ми наполегливо бажаємо, це те, ким ми з

часом врешті-решт станемо і те, що ми отримаємо у вічності” (Neal A. Maxwell, *Ensign*, Nov. 1996, 21). Наші наполегливі бажання у багато чому визначають нашу долю. Я знаю, що якщо ми будемо зберігати бажання і наміри наших сердець у праведному руслі і слідувати за ними, то ми зможемо відчутти ще сильнішу підтримку Святого Духа, що, у свою чергу, дозволить нам у повній мірі реалізувати наш духовний потенціал. ■

Цей фестиваль об'єднує професійних виконавців і аматорів. У 2016 році він знову проводився в Києві, в концертному залі Українського дому. “Так сталося, що це вже другий концерт сьогодні, який я відвідала,—поділилася враженнями Ольга Чистякова.—Контраст із світським життям вражає. Фестиваль “Музична пектораль” має особливий формат. Він відрізняється від звичайного тим, що тут немає суперництва. Тут любителі стають професіоналами, бо і ті, й інші виступають пліч опліч. І так приємно, коли культурні традиції країни так тісно переплітаються з евангельськими”.

На фестивалі звучали різні мелодії—класика, народні пісні, духовна музика, гімни та сучасні аранжування. Виконувалися твори українських, американських, італійських і навіть японських композиторів. Програма була побудована так, що уся ця дивовижна музика звучала, як зізнання в любові: до присутніх в залі, до партнерів-виконавців і, звичайно, до нашого Господа.

МЕСТНЫЕ НОВОСТИ

Яке прекрасне наше життя

Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

“Музична пектораль”—назва Всеукраїнського музичного фестивалю, що його вже втретє проводить Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Подібні заходи—багаторічна традиція Церкви в Україні. Святі останніх днів

завжди охоче діляться з іншими своїми різноманітними талантами і дуже полюбують влаштуувати музичні вечори—будь-то святкування Різдва або Великодня, чи просто концерти, не пов'язані з конкретними датами.

Щасливі учасники концерту

Саме це відзначали потім слухачі: “Мені надзвичайно сподобався концерт,—сказав по його закінченню Олександр Кіхно.—Він був так дивовижно побудований, що виникало почуття, ніби тебе піднімають вгору, до Небес”. “Коли виконували гімн “Якби я міг до Колоба злетіти”, я ніби зазирнула у вічність”,—доповнила мама Олександра, Валентина Кіхно.

Концерт розпочався, як і всі починання в Церкві, з молитви. Але цього разу її промовляли за допомогою музики: Юлія Добровольська та її діти Жанна і Лука виконали гімн “Молитва дитини”. Ніжно і проникливо звучала мелодія, як справжня молитва. “Ніби шелест ангельських крил”,—сказав хтось у залі.

Виконавці порадували не лише різножанровою музикою, але й розмаїттям інструментів. Під час виступу звучали скрипки і гітара, труба, бандура і фортепіано. Хтось виступав вперше на такій великій сцені—як юний Ілля Драгоненко, а хтось, як Людмила Сичова, демонстрував свою професійну майстерність. Та головне, усі виступи були сповнені особливим натхненням, яке не могли не відчуті усі присутні в залі. Вони ніби передавали свої почуття, що йшли від серця, іншим. Не було сцени і глядацького залу—всі були “одного серця і одного розуму”.

“Цей чудовий фестиваль відкриває все нові, і нові таланти. Їх так багато!—із захопленням поділилася враженнями Валентина Похилько.—Я пам’ятаю, що коли наша Церква існувала в Україні лише два роки, в концертних програмах брали участь лише

На сцені: Людмила Сичова, Йосип Тилтін, брат і сестра Андерсен

Юний піаніст Ілля Драгоненко

місіонери. А тепер ми проводимо Всеукраїнський фестиваль власними силами і насолоджуємося справжнім мистецтвом, яке дарують наші брати та сестри!”

Треба зазначити, що місіонери неодмінно беруть участь у всіх заходах Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Їх люблять і чекають, адже їхнє безкорисливе і віддане служіння допомагає побачити Небеса відкритими. Під час

фестивалю вони вкотре довели, що вміють проповідувати євангелію не лише словами, а й за допомогою музики. Сестра Марлена Арнелл до служіння на місії вивчала вокал. Всі із захопленням слухали у її виконанні арію з опери Пучіні “Джанні Скікі”. Подружжя пара, старійшина і сестра Андерсени, вразили всіх чудовою грою на альтах.

Було дуже приємно, що в концерті брали участь багато молодих

людей: Віра Ващенко, Йосип Тилтін, Володимир Кравченко, Вероніка Рублюк, Анастасія Трохименко, Павло Яцюк, Світлана Поповиченко. Усі вони викликали бурхливі, вдячні оплески залу. Прозвучав на фестивалі і власний твір піаніста з Харкова Євгена Бобіна “Весна йде” для скрипки і фортепіано. Було враження, ніби зал відчув пахощі весняних трав і спів пташок.

“Я в захопленні,—сказала Ольга Тилтіна.—Завдяки усім нашим чудовим виконавцям я відчуваю таку сильну любов Бога до нас! Така прекрасна музика об’єднує усіх нас ще сильніше. Ми насправді як єдине ціле віри і любові”.

Той чудовий вечір запам’ятався багатьом ще одним сюрпризом. Сестра Ковальська отримала лист від Президентства Церкви з визначенням місця, куди її покликають на місію. Її запросили відкрити його прямо на сцені. Коли вона озвучила зміст листа, весь зал вибухнув гучними, радісними вигуками привітання і довгими оплесками.

Можна сміливо сказати, що заключні слова ведучої та організатора фестивалю Катерини Сердюк: “Яке прекрасне наше життя і Який люблячий наш Господь!”, міг би промовити кожен, хто був присутній на цьому святковому вечорі.

Приємно, що на концерті було багато гостей. Серед них—Марія Бардін, начальник відділу у справах релігії та національностей Київської обласної адміністрації та член президентства Східноєвропейської території старійшина Клебінгат. ■

Заради зміцнення молоді

Олена Єрстова, Українська Київська місія,

фахівець зі зв’язків з громадськістю, Черкаська філія

Кожен з нас має великий дар—свободу волі, тобто здатність вибирати між добром і злом, діяти самостійно відповідно до прийнятого рішення. Так, ми вільні вибирати самостійно, але ми не вільні вибирати наслідки своїх вчинків. Тому, аби наслідки нашого вибору приносили щастя, а не смуток, кожному з нас треба вчитися приймати правильні рішення. Молоді люди особливо часто постають перед вибором, і зробити правильний вибір їм не завжди легко, адже вони бачать не лише хороші приклади.

В посланні Першого Президентства Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, опублікованому в брошурі “Заради зміцнення молоді”, є такі слова: “Рішення, які ви приймаєте зараз, великою мірою визначать усе ваше подальше життя на землі та у вічності”. Подорож життям буває складною, і ми прийшли у цей світ, аби завдяки труднощам навчитися бути щасливими.

Аби допомогти молоді навчитися робити правильний вибір, було організовано зустріч місіонерів повного дня, які служать у Черкаській філії Церкви, з учнями 5–11 класів загальноосвітньої школи села Сагунівка Черкаського району. З люб’язного дозволу керівників школи цей захід було проведено 27 квітня 2016 року.

На початку зустрічі всім учасникам трохи не вистачало сміливості, адже такий досвід вони мали вперше. Але всі побоювання були незабаром розвіяні, як тільки місіонери зайшли до шкільного актового залу, заповненого дітьми. Зустріч почалася з простого запитання: “Що у житті кожної людини найважливіше?” Із залу

Олена Єрстова

прозвучали дуже різні відповіді, але один п’ятикласник сказав: “Щастя!” Ця відповідь і стала основною темою дружнього спілкування на основі брошури “Заради зміцнення молоді”.

Розмовляли про все, що допомагає нам бути щасливими: моральна чистота, правильний вибір, чесність, цілісність, сім’я, здоров’я, відпочинок, розваги і т.п. Діти виявляли невідому активність та з інтересом слухали виступ кожного місіонера.

На завершення школярі аплодували всім присутнім місіонерам і підійшли до них, аби взяти для себе примірник брошури. Деякі обмінювалися зі старійшинами і сестрами-місіонерками контактами та фотографувалися разом. Зі школи місіонери виходили з усміхненими обличчями. Вони були щасливими. Адже шлях до щастя—у вмінні ділитися ним. ■

Під час гри молоді мала розмірковувати, який зробити вибір.

Наш вибір

Ірина Пігулевич, Київський Український кіл, Оболонська філія

У кінці березня в Київському Українському колі пройшла цікава суперсубота для молоді віком 12–18 років.

Захід почався з уроку президента Юрія Слепака, присвяченого Священним Писанням. Він навчав принципів, викладених у розділі 54 книги Ісаї, і більш детально зупинився на тому, що ми завжди повинні покладатися на Господа, незалежно від життєвих обставин.

Після уроку був час для відпочинку і пригостення, а потім почалася духовна гра. Одна з тем місяця в навчанні для молоді—“План спасіння”. Саме їй було присвячено цей захід, аби хлопці та дівчата мали можливість застосувати на практиці засвоєні принципи.

Усі молоді люди зайшли у великий зал, де їм було запропоновано в рамках гри зробити свій “земний” вибір. Деякі рішення були хорошими, деякі не такі вже й хороші. Наприклад, можна було укласти шлюб, поїхати на місію, відвідати

урок музики, подати жебракові або піти розважатися в нічному клубі, зробити татування. Учасникам роздали картки, які символізували час. За кожен свій вибір вони повинні були заплатити однією картою, а замість неї взяти іншу (червону або зелену). У кінці гри кожен учасник, в залежності від кількості правильних або не дуже правильних рішень, потрапляв у рай або в духовну в’язницю. В раю на учасників чекала затишна атмосфера, приємна музика і смачне пригостення. У духовній в’язниці було досить некомфортно, душно, темно, а замість пригостення—сухарі з водою. Помітивши таку різницю, кожен з учасників гри міг відчутти наслідки своїх рішень. Після закінчення гри ті, хто потрапили до раю, пішли до в’язниці проповідувати покаєння, взявши з собою смачне пригостення. Ми знаємо, що кожен може повернутися до Небесного Батька, якщо прийме євангелію і покається.

Захід вийшов чудовий. Наші юні брати і сестри отримали веселий і пізнавальний досвід, вони змогли глибше замислитися над своєю свободою вибирати, яку можна застосувати кожен день. ■

Цілісність стосунків у сім’ї

Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

Приїзд сестри Шелом Левітт завжди викликає велике зацікавлення прихожан Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Вона—магістр у галузі сімейних стосунків, практикуючий юрист та викладач в галузі шлюбу та виховання дітей. У 1992 році вона отримала ступінь доктора юриспруденції і спеціалізувалася на юридичних питаннях, пов’язаних з сімейними стосунками. З 2004 року вона очолює міжнародний юридичний заклад, який викладає право у 18 юридичних вузах України, 5 вузах Молдови і державному юридичному інституті в Руанді. Звання магістра Шелом отримала у 2010 році в університеті Бригама Янга на факультеті “Шлюб, сім’я і розвиток людини”.

В Україні вона викладала курс, присвячений шлюбу та сімейним стосункам, у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Шелом та її чоловік Девід одружені 27 років і мають семеро дітей. Тож, окрім відповідної освіти, сестра Левітт має великий особистий досвід сімейних стосунків. Ось чому зустрічі з нею дають відповіді на багато запитань, пов’язаних з сімейними стосунками і надзвичайно насичені корисними порадами.

Щоразу, приїжджаючи в Україну зі Сполучених Штатів, де мешкає вона та її сім’я, Шелом Левітт, будучи членом ЦІХСОД, завжди проводить

семінари для святих останніх днів. Оскільки сім'ї відведено центральне місце в ученнях Церкви, зрозуміло, що тема освітлюється нею з позиції не лише наукової, а й духовної. Теми різні—виховання маленьких дітей, підлітків, покращення стосунків з неслухняними синами та доньками, роль батька й матері в сім'ї, шляхи вирішення непорозумінь у подружніх парах та між батьками й дітьми і багато інших.

Остання зустріч, яка відбулася у травні цього року, була присвячена цілісності стосунків у шлюбі. Сестра Левітт прагнула показати правильний шлях до утворення здорових сексуальних стосунків між подружжям, які можуть збагатити і зробити духовне життя ще більш насиченим.

Багатьом людям важко говорити на цю тему, і часто питання, які їх хвилюють, залишаються без

відповідей. Цього разу все було інакше. Завдячуючи високому професіоналізму і духовній складовій, яка була невід'ємною частиною цього семінару, присутні задавали багато запитань і отримували вичерпні пояснення.

Дуже важливо, що на цій зустрічі, окрім подружніх пар, було багато молоді. Виховання молоді Церкви базується на твердих моральних принципах, заснованих на законі цнотливості: інтимні стосунки можливі лише у шлюбі, і вірність подружжя один одному вважається необхідною складовою життя кожної сім'ї. Правильне розуміння того, з чого складаються гармонійні стосунки в сім'ї, дуже важливе для створення щасливої і міцної родини.

На зустрічі також були присутні гості Церкви та зацікавлені, що свідчить про велику увагу людей до теми сім'ї. ■

Якось на роботі віруючі люди подарували дружині Новий Завіт. І для мене, як голови сім'ї, знайомство зі Священними Писаннями виявилось поворотним моментом у житті. Я став замислюватися про те, чи правильно живу, і в міру вивчення Біблії (на той час у нас з'явилася повна Біблія), я став усе ясніше усвідомлювати, наскільки я і моя сім'я потребуємо Божого світла та істини.

Одного разу, молячись, я просив Господа відкрити мені, як я можу змінитися. Адже вивчаючи Біблію, я дізнався, що маю "родитись згори" (Іван 3:7). Однак, як же це може статися в моєму серці, я не розумів. Коли я став на коліна і щиро звернувся до Бога, солодкий дух миру й любові огорнув мене з ніг до голови. То було те відчуття, про яке казав Ісус (Іван 14:27). Пам'ятаю, що в той день я пролив немало сліз, відкривши Йому свої труднощі і переживання. Я отримав не лише втішення, але і знання, що Ісус живий, що Він любить мене і мою сім'ю. І, коли я все більше пізнавав слово Боже, постійно перебуваючи в молитві, мені було відкрито, що невдовзі я зустріну людей, які допоможуть мені прийти до Христа. Я і уявлення не мав, яким чудовим чином Господь організує мою зустріч з місіонерами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Минуло небагато часу. Якось ми з дочкою на дуже поживавеній вулиці побачили двох юнаків у білих сорочках з табличками: старійшина Сандгрін і старійшина Орнстед. Вони тримали в руках книги. Один з них покликав мене і запитав: "А чи не хочете ви більше дізнатися

Я К Я МОЖУ ЗНАТИ

Духовний шлях нашої сім'ї

Микола та Віра Шматови, Київська Українська місія,
Центральний приход, м. Харків

Коли утворилася наша сім'я Шматових у червні 1985 року і коли приблизно через рік народилася наша донька Альона, ми нічого не знали про євангелію Ісуса Христа і жили, як багато інших сімей. На першому місці у нас були мирські цінності, хоча батьки намагалися добре виховувати нас і дати найкраще, що могли. Вони прищепили нам

чесність, доброту, добросовісність та відповідальність. Так само й ми намагалися виховувати нашу доньку. Однак ми відчували, що наші сімейні стосунки обмежені побутом, і не все складалося так, аби ми могли сказати, що ми—щасливі. Тоді ми ще не розуміли, які життєві пріоритети були б для нас важливіми і цінними.

про Ісуса Христа і Книгу Мормона?” Наша розмова не була довгою, але коли вони свідчили про Книгу Мормона, я згадав обіцяння Господа, і в ту мить точно знав, що ці юнаки і є Його посланцями, які приведуть мене до Христа.

Через два тижні, 12 вересня 1993 року, я прийняв хрищення і отримав дар Святого Духа. Увесь цей час моя сім'я була поруч зі мною. На той час нашої доньці було 7 років, і кожної неділі вона ходила зі мною на богослужіння. Але у дружини були певні сумніви через те, що наші стосунки до мого приходу в Церкву не були ідеальними. Вона сумнівалася, що в Церкві нас щось зможе змінити та об'єднати. Однак Господь у Своїй милості вплинув на її серце, і вона прийняла євангелію. Через рік, 16 жовтня 1994 року, мені випала честь христити дружину і дочку. А у вересні 1998 року наша сім'я була запечатана на час і на всю вічність у Фрайберзькому храмі, Німеччина.

З того часу в нашому житті багато всього змінилося. Було багато труднощів та випробувань, але ми продовжували зміцнювати свою віру, вивчаючи Священні Писання, регулярно проводячи сімейні вечори та звеличуючи свої покликання. Не завжди це було легко, але наші свідчення про те, що євангелія істинна, не дозволяли нам опускати руки і завжди на перше місце ми ставили Господа, Його роботу і нашу сім'ю.

За фахом я налаштувальник термо-пласт автоматів, дружина — поліграфіст. У нас не було великих доходів, але коли ми прийняли закон десятини як настанову для дії, ми отримали чудові благословення,

Микола і Віра Шматови з дочкою Альоною та зятем Василем Сапожніковим

у тому числі й матеріальні, аби заощаджувати гроші для поїздок до храму. З 2002 року у нас була можливість відвідувати храм у Фрайберзі два рази на рік. Для цього ми ставили цілі, молилися й постилися. Поїздки до храму приносили нам велику радість і додавали сил рухатися вперед у пізнанні євангелії Ісуса Христа з твердою надією.

Дізнавшись про програму самозабезпечення, ми стали намагатися застосовувати ці принципи у своєму житті, жити економно, що, в свою чергу, дозволяло нам частіше відвідувати храм і мати все необхідне для життя.

Отримавши патріарше благословення, ми дізналися, що Господь надасть нам можливість служити на місії. Оскільки я учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС, а дружина працювала на шкідливому виробництві, в 50 років ми вийшли на пенсію, і в цьому ми також бачили руку Бога. Ми подали документи для служіння на місії. Для нас було великою честю служити в Київському Українському храмі храмовими місіонерами повного дня. Цей досвід зміцнив наше свідчення про те,

що в домі Господа здійснюються спасительні обряди як для живих, так і померлих; що сім'ї можуть бути вічними через послух законам і обрядам євангелії.

Наша дочка з чоловіком живе у Москві, вони обоє активні члени Церкви. Ми бачимо, як Господь благословляє нашу доньку. Ми вчилися застосовувати євангельські принципи в її вихованні, і вона підготувалася, аби стати хорошою дружиною і, сподіваємося, буде чудовою мамою.

Коли ми закінчували свою першу місію, президент Української Київської місії Йорг Клебінгат, проводячи з нами співбесіду перед закінченням місії, зазначив, що після місії у нас можуть бути випробування. Аби пройти їх гідно, він порадив продовжувати регулярно вивчати Священні Писання не лише особисто, але і разом, чого раніше ми не робили. Коли наша донька з чоловіком приїжджали до храму під час нашої місії, вони показували нам приклад, як важливо вивчати Писання разом. Вони це роблять регулярно.

Після повернення додому ми дійсно стикнулися з великими випробуваннями. Але порада президента місії і приклад наших дітей, а також підтримка місцевих керівників священства, допомогли нам вистояти в тих випробуваннях. Ми молилися і постилися, разом вивчали Священні Писання, і наша любов до Божого слова і одне до одного стали зміцнюватися в наших серцях, зробивши наші узи більш надійними.

Ми будемо вічно вдячні Богові за Спокуту Ісуса Христа, за велику любов, яку Він виявив до нашої сім'ї. Ми знаємо, що євангелія Ісуса

Христа—істинна. Її повноту було відновлено Господом через пророка Джозефа Сміта в наші дні. Господь керує Церквою на землі через живого пророка Томаса С. Монсона. Ми також знаємо, що святий храм, встановлений на Українській землі, є Його домом, і в ньому Він здійснює свою священну роботу через своїх уповноважених служителів—членів Церкви,—які віддано присвячують свій час і таланти цій справі.

Завдяки нашим випробуванням і здобутому досвіду Господь підготував нас до наступної місії, на якій ми зараз служимо в Домі нашого Бога. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Чути і діяти

Геннадій Крук, Київська Українська місія, Вінницька філія

У Священних Писаннях є багато духовних історій. Деякі навчають нас на хороших і праведних прикладах, інші показують помилки, яких припускалися навіть пророки, але вони корисні для нас також.

Починаючи з моменту хрищення, я мріяв поїхати на місію. Уже під час

першого року свого членства в Церкві майже кожного вечора я намагався брати участь у місіонерських бесідах із зацікавленими Церквою і свідчив про істинність евангелії. Саме завдяки цьому досвіду я й сам зміцнив своє свідчення, зрозумівши, що для того, аби щось здобути, треба спочатку щось віддати, чимось пожертвувати.

Через 6 років я поїхав служити на місію. Хочу поділитися однією своєю місіонерською історією, яка допомогла мені зрозуміти ще один важливий принцип. Він завжди надирає мене залишатися вірним Богові.

У той час я служив у Симферополі. То був третій місяць мого служіння. Поряд з нашим будинком була зупинка, з якої ми зазвичай діставалися в інші місця. Кілька разів я звертав увагу на жінку, яка торгувала білизною і шкарпетками поряд із зупинкою. Через те що ми постійно поспішали, я кожного разу відкладав можливість познайомитися з нею і поділитися посланням про евангелію. Одного разу я помітив, що вона стояла там зі своїм сином. Той запропонував нам купити шкарпетки, думаючи, що американці просто зобов'язані купити сувенір у вигляді українських шкарпеток. Чи то через несподіванку, чи від

того, що під'їхав наш транспорт, ми відмовилися. Але я сильно відчував Духа, який спонукав мене познайомитися з тією сім'єю.

Увесь день я згадував про можливість, якою не скористався. Коли під вечір ми повернулися додому, я все ще думав про них і відчував, що маю вчинити по-іншому. Я звернувся в молитві до Батька з проханням, аби у нас була ще одна можливість зустрітися і поговорити з ними. Мене втішав той факт, що жінка стояла на зупинці майже кожен день.

Наступного ранку ми попрямували на зупинку, але, на моє розчарування, там нікого не було. Більше ми не зустрілися. Мені стало боляче, що ці люди, можливо, ніколи не матимуть можливості почути про відновлену евангелію. Я став на коліна і молився за ту сім'ю та їхнє благополуччя; молився також про те, аби Бог пробачив мене і знову став довіряти, посылаючи необхідні спонукання.

Залишивши Симферополь, я часто згадував ту ситуацію. Я засвоїв для себе корисний урок і далі упродовж служіння на місії завжди намагався дослухатися до тихих спонукань і впливу Святого Духа. Мені пощастило побачити багато чудес, і Бог привів мене до багатьох прекрасних людей, аби я міг поділитися з ними своїм свідченням про евангелію, допомогти їм укласти священний завіт хрищення. Я знаю, що мирське відволікає нашу увагу і може послабити наші праведні почуття. Але Бог любить всіх людей так само, як любить нас, і ми можемо стати Його помічниками, аби змінити на краще чиєсь життя. Я знаю, що Бог живий. ■

Геннадій Крук